

Pasaje din MANA

5 iunie

1 Cron. 5:20:

20 Au primit ajutor împotriva lor și hagarenii și toți cei ce erau cu ei au fost dați în mâinile lor. Căci, în timpul luptei, strigaseră către Dumnezeu, care i-a ascultat, pentru că se încrezuseră în El.

2 Cron. 14:11:

11 Asa a chemat pe Domnul Dumnezeul lui și a zis:

„Doamne, numai Tu poți veni
în ajutor celui slab ca și celui
tare, vino în ajutorul nostru,
Doamne, Dumnezeul nostru!
Căci pe Tine ne sprijinim și în
Numele Tău am venit
împotriva acestei mulțimi.
Doamne, Tu ești Dumnezeul
nostru: să nu iasă biruitor
omul împotriva Ta!”

2 Cron. 20:12:

12 O, Dumnezeul nostru, nu-
vei judeca Tu pe ei? Căci noi
suntem fără putere înaintea

acestei mari mulțimi care
înaintează împotriva noastră
și nu știm ce să facem, dar
ochii noștri sunt îndreptați
spre Tine!”

Iov 13:15-16:

15 Da, mă va ucide: n-am
nimic de nădăjduit; dar îmi voi
apăra purtarea în fața Lui.

16 Chiar și lucrul acesta
poate sluji la scăparea mea,
căci un nelegiuit nu
îndrăznește să vină înaintea
Lui.

Ps. 18:30:

30 Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului este încercat: El este un scut pentru toți cei ce aleargă la El.

Ps. 22:4-5:

4 În Tine se încredeau părinții noștri; se încredeau și-i izbăveai.

5 Strigau către Tine și erau scăpați; se încredeau în Tine și nu rămâneau de rușine.

Ps. 27:1:

1 Un psalm al lui David
Domnul este lumina și
mântuirea mea. De cine să
mă tem? Domnul este
sprijinitorul vieții mele. De
cine să-mi fie frică?

Ps. 31:6,14-15:

6 Eu urăsc pe cei ce se lipesc
de idoli deșerți și mă încred în
Domnul. ...

14 Dar eu mă încred în Tine,
Doamne, și zic: „Tu ești

Dumnezeul meu!”

15 Soarta mea este în mâna
Ta; scapă-mă de vrăjmașii și
de prigonitorii mei!

Ps. 34:1-12:

1 Un psalm alcătuit de David
când a făcut pe nebunul în
fața lui Abimelec și a plecat
izgonit de el Voi binecuvânta
pe Domnul în orice vreme;
lauda Lui va fi totdeauna în
gura mea.

2 Să mi se laude sufletul în
Domnul! Să asculte cei

nenorociți și să se bucure!

3 Înălțați pe Domnul împreună
cu mine! Să laudăm cu toții
Numele Lui!

4 Eu am căutat pe Domnul și
mi-a răspuns: m-a izbăvit din
toate temerile mele.

5 Când îți întorci privirile spre
El, te luminezi de bucurie și nu
ți se umple fața de rușine.

6 Când strigă un nenorocit,
Domnul aude și-l scapă din
toate necazurile lui.

7 Îngerul Domnului tăbărăște
în jurul celor ce se tem de El

și-i scapă din primejdie.

8 Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!

9 Temeți-vă de Domnul voi, sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!

10 Puii de leu duc lipsă și li-i foame, dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine.

11 Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica de Domnul!

12 Cine este omul care

dorește viața și vrea să aibă parte de zile fericite?

Ps. 118:5-9:

5 În mijlocul strâmtorării, am chemat pe Domnul: Domnul m-a ascultat și m-a scos la larg.

6 Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?

7 Domnul este ajutorul meu și mă bucur când îmi văd împlinită dorința față de vrăjmașii mei.

8 Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în om;

9 mai bine să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari.

Prov. 3:5:

5 Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Is. 26:3:

3 Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da,

pacea, căci se încrede în Tine.

Dan. 3:17:

17 Iată, Dumnezeul nostru,
căruiia Îi slujim, poate să ne
scoată din cuptorul aprins și
ne va scoate din mâna ta,
împărate.

Mica 7:7:

7 Eu însă voi privi spre
Domnul, îmi voi pune
nădejdea în Dumnezeul
mântuirii mele, Dumnezeul
meu mă va asculta.

Hab. 3:19:

19 Domnul Dumnezeu este
tăria mea; El îmi face
picioarele ca ale cerbilor și
mă face să merg pe înălțimile
mele. – Către mai-marele
cântăreților. De cântat cu
instrumente cu coarde.

Rom. 4:1-25:

1 Ce vom zice dar că a
căpătat, prin puterea lui,
strămoșul nostru Avraam?

2 Dacă Avraam a fost socotit

neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

3 Căci ce zice Scriptura?

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

4 Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

5 pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca

neprihănire.

6 Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

7 „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!

8 Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”

9 Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei

netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire”.
10 Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

11 Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar

că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta
12 și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur.

13 În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe

temeiul Legii, ci pe temeiul
acelei neprihăniri care se
capătă prin credință.

14 Căci, dacă moștenitori
sunt cei ce se țin de Lege,
credința este zadarnică și
făgăduința este nimicită,

15 pentru că Legea aduce
mânie; și unde nu este o lege,
acolo nu este nici călcare de
lege.

16 De aceea, moștenitori sunt
cei ce se fac prin credință,
pentru ca să fie prin har, și
pentru ca făgăduința să fie

chezășuită pentru toată
sămânța lui Avraam: nu
numai pentru sămânța aceea
care este sub Lege, ci și
pentru sămânța aceea care
are credința lui Avraam, tatăl
nostru al tuturor,
17 după cum este scris: „Te-
am rânduit să fii tatăl multor
neamuri.” El, adică, este tatăl
nostru înaintea lui Dumnezeu,
în care a crezut, care înviază
morții și care cheamă lucrurile
care nu sunt ca și cum ar fi.
18 Nădăjduind împotriva

oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19 Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit — avea aproape o sută de ani — nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

20 El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui

Dumnezeu,

21 deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.

22 De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

23 Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”,

24 ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul

nostru,
25 care a fost dat din pricina
fărădelegilor noastre și a
înviat din pricină că am fost
socotiți neprihăniți.

2Tim. 1:12:

12 Și din pricina aceasta sufăr
aceste lucruri, dar nu mi-e
rușine, căci știu în cine am
crezut. Și sunt încredințat că
El are putere să păzească ce l-
am încredințat până în ziua
aceea.

Evr. 11:1-40:

1 Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

2 Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

3 Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.

4 Prin credință a adus Abel lui

Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

5 Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

6 Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!

Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

7 Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.

8 Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un

loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

9 Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.

10 Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

11 Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.

12 De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.

13 În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat

lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

14 Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.

15 Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.

16 Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-l

este rușine să Se numească
Dumnezeul lor, căci le-a
pregătit o cetate.

17 Prin credință a adus
Avraam jertfă pe Isaac, când a
fost pus la încercare, el, care
primise făgăduințele cu
bucurie, a adus jertfă pe
singurul lui fiu!

18 El căruia i se spusese: „În
Isaac vei avea o sămânță care-
ți va purta numele!”

19 Căci se gândea că
Dumnezeu poate să învieze
chiar și din morți: și, drept

vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.

20 Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvântare care avea în vedere lucrurile viitoare.

21 Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și „s-a închinat, rezemat pe vârful toiagului său”.

22 Prin credință a pomenit Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt și a dat

porunci cu privire la oasele sale.

23 Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui când s-a născut, pentru că vedeau că era frumos copilul și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului.

24 Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

25 ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui

Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale

păcatului.

26 El socotea ocara lui

Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.

27 Prin credință a părăsit el

Egiptul fără să se teamă de

mânia împăratului, pentru că

a rămas neclintit, ca și cum ar

fi văzut pe Cel ce este

nevăzut.

28 Prin credință a prăznuit el

Paștele și a făcut stropirea

sângelui, pentru ca

Nimicitorul celor întâi născuți
să nu se atingă de ei.

29 Prin credință au trecut ei
Marea Roșie ca pe uscat, pe
când egiptenii, care au
încercat s-o treacă, au fost
înghițiți.

30 Prin credință au căzut
zidurile Ierihonului după ce au
fost ocolite șapte zile.

31 Prin credință n-a pierit
curva Rahav împreună cu cei
răzvrățiți, pentru că găzduise
iscoadele cu bunăvoință.

32 Și ce voi mai zice? Căci nu

mi-ar ajunge vremea, dacă aş
vrea să vorbesc de Ghedeon,
de Barac, de Samson, de Iefta,
de David, de Samuel şi de
proroci!

33 Prin credinţă au cucerit ei
împărăţii, au făcut dreptate,
au căpătat făgăduinţe, au
astupat gurile leilor,

34 au stins puterea focului, au
scăpat de ascuţişul sabiei, s-
au vindecat de boli, au fost
viteji în războaie, au pus pe
fugă oştirile vrăjmaşe.

35 Femeile şi-au primit înapoi

pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți.

36 Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare,

37 au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul,

chinuiți, au murit uciși de

sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre,

lipsiți de toate, prizoniți,

munciți —

38 ei, de care lumea nu era

vrednică —, au rătăcit prin
pustiuri, prin munți, prin
peșteri și prin crăpăturile
pământului.

39 Toți aceștia, măcar că au
fost lăudați pentru credința
lor, totuși n-au primit ce le
fusesse făgăduit,

40 pentru că Dumnezeu avea
în vedere ceva mai bun pentru
noi, ca să n-ajungă ei la
desăvârșire fără noi.